

Arrest

nr. 242 452 van 19 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2020.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. In het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 8 september 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nrs. X en X van 6 juni 2019.

In het kader van hun huidig volgend verzoek blijven verzoekers bij de verklaringen van hun eerste verzoek en leggen zij enkele medische documenten neer met vermelding van depressieve kenmerken met geheugen- en oriëntatieproblemen, slaapproblemen en lichamelijke klachten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Verzoekers gaan niet akkoord waar de commissaris-generaal oordeelde hen geen specifieke steunmaatregelen te verlenen. Verzoekers verwijzen naar de medische documenten waaruit hun

medische problematiek blijkt, doch werpen hiermee geen ander licht op de gedane vaststelling dat de bijgebrachte attesten enkel hun klachten weergeven en zich niet uitspreken over een medische diagnose. Evenmin gaven verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij over bepaalde elementen zouden beschikken die hun deelname aan de procedure internationale bescherming zou bemoeilijken of kan uit het verloop van hun interview bij de DVZ afgeleid worden dat zij niet over de cognitieve vaardigheden zouden beschikken om in het kader van hun huidig verzoek afdoende verklaringen af te leggen (adm.doss. verzoeker en adm. doss. verzoekster; Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ van 4 februari 2020; Verklaring Volgend Verzoek 4/2/2020). De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen, hen geen specifieke steunmaatregelen te verlenen.

4.2. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun beweringen inzake Afghaanse nationaliteit, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid ter zake kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun werkelijke land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komen dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In de mate verzoekers voorhouden dat een loutere verwijzing naar de eerdere asielaanvraag niet voldoende is om de beslissing te motiveren, wijst de Raad er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers louter bij hun eerdere verklaringen blijven en geen nieuwe documenten neerleggen die enige indicatie zouden kunnen geven omtrent hun nationaliteit. Met betrekking tot de medische documenten stelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt: "Met betrekking tot de medische documenten die toegevoegd werden aan jullie dossiers, moet ten eerste opgemerkt worden dat deze niets zeggen over jullie nationaliteit. Bovendien werden de attesten van de cognitief gedragstherapeut op uw uitdrukkelijke vraag afgegeven en vermelden deze enkel wat u en uw echtgenote zelf verklaarden. De geheugenproblemen vermeld in de medische documenten van zowel u als uw echtgenote zijn ook telkens louter jullie verklaringen en dus geen objectieve waarnemingen door hiertoe bekwame dokters. Aldus hebben zij geen enkele bewijswaarde. Wat betreft de beweerdde slaapproblemen, depressie en lichamelijke klachten kan nog gewezen worden op het feit dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980."

Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten aan die de gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hun Afghaanse nationaliteit ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoekers kunnen in hun verzoekschrift derhalve niet op dienstige wijze verwijzen naar de situatie van de Sikh-minderheid in Afghanistan.

Waar verzoekster nog aanvoert dat haar dossier niet afdoende onderzocht werd door louter te verwijzen naar de beslissing van haar echtgenoot, kan zij niet worden gevolgd. De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster stelt vast dat haar verzoek om internationale bescherming steunt op de door haar echtgenoot aangehaalde motieven. Uit de door haar afgelegde verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat ook zij zich, net als haar echtgenoot, blijft bij haar eerdere verklaringen en verklaart dat de zoon van haar man, haar vijand is. Nergens betwist zij dat zij niet steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot zijn aangehaald (adm.doss. verzoekster; verklaring volgend verzoek 4 februari 2020). Bijgevolg kon de commissaris-generaal op goede gronden besluiten dat ook verzoekster geen elementen bijbrengt die de kans op internationale bescherming verhogen en is de beslissing genomen ten aanzien van verzoekster afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van haar echtgenoot.

4.3. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing genomen wordt in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoekers aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad benadrukt verder dat de aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, niet kan volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 augustus 2020, voeren verzoekende partijen aan dat zij niet begrijpen waarop het argument van het Commissariaat-generaal gebaseerd is, namelijk dat zij geen zicht bieden op hun nationaliteit. Zij vervolgen dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen over hun nationaliteit, doch dat dit te wijten is aan het feit dat verzoeker werd verhoord met de bijstand van een tolk van Pakistaanse origine die hij niet goed begreep. Daarnaast wijzen verzoekende partijen erop dat geen rekening werd gehouden met de medische en mentale toestand van verzoeker, zoals dit gestaafd wordt in de medische attesten. Zij merken op dat uit deze medische verklaringen dient te worden afgeleid dat eigenlijk geen waarde kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker, zodat eigenlijk alleen de verklaringen van verzoekster overblijven en er derhalve geen sprake kan zijn van tegenstrijdigheden. Verzoekende partijen menen tevens dat in hun geval een ruim voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Zij stellen tevens dat uit de samenwerkingsplicht voor het Commissariaat-generaal blijkt dat indien de verwerende partij meent dat verzoekende partijen de Indiase nationaliteit hebben de commissaris-generaal de nodige stappen had kunnen zetten. Hij kan dit nagaan bij UNHCR, namelijk de vraag of verzoekende partijen vluchteling zijn in India, of nagaan bij de Indiase ambassade, wat hij heeft nagelaten. Tot slot wijzen verzoekende partijen nogmaals op de aanvullende nota's die zij hebben ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperken zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in hun verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, waarop reeds uitgebreid werd ingegaan in de beschikking van 5 augustus 2020, en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, zonder evenwel valabele en dienstig elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond.

4.3. Waar verzoekende partijen thans aangeven niet te begrijpen waarop de argumentatie van de commissaris-generaal is gesteund dat zij geen zicht bieden op hun nationaliteit, wijst de Raad er opnieuw op en beklemtoont hij dat dit reeds in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming werd (vast)gesteld en uitgebreid werd gemotiveerd. Immers, bij beslissingen van de commissaris-generaal van 8 september 2017 werd aan verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit. Verzoekende partijen dienden beroep in tegen die beslissingen waarbij de Raad in zijn arresten nrs. 222 333 en 222 334 van 6 juni 2019 de beslissingen van het Commissariaat-generaal bevestigde en waarbij wederom de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen werden geweigerd. De Raad trad de commissaris-generaal bij dat verzoekende partijen de ware toedracht betreffende hun nationaliteit niet toelichten waardoor zij niet aannemelijk maken daadwerkelijk nood te hebben aan internationale bescherming.

In voormelde arresten werd o.a. vastgesteld en geoordeeld als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaarde in Jalalabad in Afghanistan geboren te zijn en van Afghaanse nationaliteit te zijn (AD, stuk 16, bijlage 26, 18 april 2016). Uit de gegevens van de databank van het Europese Visa Information System blijkt evenwel dat verzoeker geboren is in Patiala Punjab in India (AD, stuk 15, Inventaris + documenten DVZ, VIS-databank hit), en dat zijn echtgenote geboren is in New Delhi (AD, stuk 13, Landeninformatie, visa gegevens K. T.). Het administratief dossier bevat voorts geen enkel stuk dat verzoekers persoonsgegevens kan staven. Het enige document dat werd neergelegd betreft de taskara van zijn echtgenote T. K. (AD, stuk 12, Documenten, taskara echtgenote), maar dit stuk laat de Raad niet toe, in weerwil van verzoekers beweringen dienaangaande, de actuele nationaliteit van zijn echtgenote vast te stellen. Tijdens haar gehoor stelde de echtgenote van verzoeker dat zij niet wist wat ze moest antwoorden op de vraag naar haar nationaliteit en deze van haar echtgenoot en verwees zij naar de verklaringen van haar man (AD, stuk 13, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS K. T., 10 augustus 2017, p. 7). Verzoeker van zijn kant bevestigde meermaals én uitdrukkelijk dat hijzelf en zijn echtgenote

de Indische nationaliteit hebben (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 10 augustus 2017, p. 9), hetgeen spoort met zijn verklaringen over de kieskaarten en de deelname aan de stemming. Op basis van de informatie uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers de Afghaanse nationaliteit hebben.

2.5.5. In zijn middel stelt verzoeker dat hij het begrip 'nationaliteit' onvoldoende begrijpt en wil hij laten uitschijnen dat er geen bewijs voorligt dat hij of zijn echtgenote de Indische nationaliteit zouden hebben. Nochtans verwees verzoeker tijdens zijn gehoor telkens naar zijn kieskaart en naar het gegeven dat hij deelgenomen had aan de stemming bij de verkiezingen in India (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 10 augustus 2017, p. 8). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat enkel Indische staatsburgers kunnen gaan stemmen (AD, stuk 13, Landeninformatie, 'Who can vote in India', www.elections.in, 08/09/2017), waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen lokale, regionale of nationale verkiezingen, waardoor kan worden vermoed dat verzoeker en zijn echtgenote, die steeds naar hun kieskaarten verwijzen, wel degelijk steeds de Indische nationaliteit hebben gehad of minstens genaturaliseerd werden (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 10 augustus 2017, p. 9). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker en zijn echtgenote in januari 2016 toeristenvisa hebben verkregen in New Delhi. Deze visa werden aangebracht in paspoorten die uitsluitel kunnen bieden over de nationaliteit, maar verzoekers leggen deze paspoorten niet voor. De blote bewering van verzoekers, dat zij met vervalste Indische paspoorten en valse visa met het vliegtuig de Schengenzone zouden zijn ingereisd, komt volstrekt ongeloofwaardig over.

2.5.6. Indien verzoeker een bepaalde link zou hebben met Afghanistan, zoals hij beweert, mag redelijkerwijs worden verwacht dat dit uit zijn verklaringen zou blijken. De Raad stelt echter vast dat verzoeker verklaarde geboren te zijn in 'Nangarhar' zonder dat hij kon specificeren of dit een stad, een dorp of een district was (AD, stuk 6, gehoorverslag CGVS, 10 augustus 2017, p. 3). Verzoeker bleek nauwelijks Pashtou te spreken, wist niet precies waarom zijn ouders destijds uit Afghanistan vertrokken waren (Ibid., p. 5), is onwetend of er thans nog familieleden in Afghanistan verblijven, weet niets af van de problematiek van de Sikhs in Afghanistan (Ibid., p. 6) en kent zelfs de hoofdstad van zijn beweerde geboorteland niet (Ibid., p. 6). Verzoeker is evenmin op de hoogte van eventuele documenten die Afghaanse vluchtelingen in India kunnen verkrijgen en de procedures daarvoor (Ibid., p. 9). De Raad concludeert dat verzoeker geen enkele binding met Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt, waardoor hij op dit punt niet in aanmerking komt voor een toepassing van het voordeel van de twijfel, zoals bedoeld in het door hem geschonden geachte artikel 48/6 van de vreemdelingenwet."

De Raad wijst erop dat verzoekende partijen, zoals zij bovendien zelf -getuige hiervan precies hun opmerkingen- wel degelijk blijken te weten, tekortschoten en nog steeds schieten in hun medewerkingsplicht door geen zicht/duidelijkheid te bieden op hun nationaliteit, nochtans een kernelement in de procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Overigens kan worden aangenomen dat de raadsman van verzoekende partijen in het geval diens cliënten aangeven de argumentatie niet te begrijpen, deze nader toelicht, en dient erop gewezen dat verzoekende partijen reeds van in het beginstadium van -zo werden zij hier tijdens hun persoonlijk onderhoud bij hun eerste verzoek om internationale bescherming reeds expliciet op gewezen- en doorheen de procedures in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming er meermaals uitdrukkelijk op werden gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaarde Afghaanse nationaliteit.

Verzoekende partijen werden van meet af aan en herhaaldelijk gewezen op het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen en het op een correcte wijze zicht bieden op hun werkelijke identiteit en nationaliteit, hetgeen zij dus evenwel, zo werd vastgesteld, geheel nalieten. Dat verzoekende partijen ter terechtzitting van 30 september 2020 aangeven het nog steeds niet te begrijpen, wijst veeleer op een onwil het te (willen) begrijpen. Het is geenszins ernstig, gelet op de verschillende keren dat hen dit uitdrukkelijk werd toegelicht en omstandig uitgelegd, en doet sowieso op generlei wijze afbreuk aan hetgeen eerder in hun hoofd werd vastgesteld met betrekking tot inzonderheid hun gebrekkige medewerking en het geen zicht (willen) bieden op hun nationaliteit.

4.4. Waar de argumentatie ter zitting van verzoekende partijen, zoals waar zij opwerpen dat de tegenstrijdigheden in hun onderlinge verklaringen over hun nationaliteit te wijten zouden zijn aan het feit dat verzoeker werd verhoord met de bijstand van een tolk van Pakistaanse origine die hij niet goed begreep, betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, is hun kritiek onontvankelijk. Immers, gelet op het feit dat de door verzoekende partijen ingediende beroepen

hiertegen werden verworpen bij voormelde arresten, moeten die beslissingen als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen die eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoekende partijen kunnen onderhavig beroep niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissingen in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming, die definitief zijn geworden.

4.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, wordt wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de medische en mentale toestand van verzoeker. Het louter opnieuw verwijzen naar diens medische/mentale situatie en de medische attesten die eerder werden neergelegd, is evenwel geenszins van aard een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 5 augustus 2020 waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoekers gaan niet akkoord waar de commissaris-generaal oordeelde hen geen specifieke steunmaatregelen te verlenen. Verzoekers verwijzen naar de medische documenten waaruit hun medische problematiek blijkt, doch werpen hiermee geen ander licht op de gedane vaststelling dat de bijgebrachte attesten enkel hun klachten weergeven en zich niet uitspreken over een medische diagnose. Evenmin gaven verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat zij over bepaalde elementen zouden beschikken die hun deelname aan de procedure internationale bescherming zou bemoeilijken of kan uit het verloop van hun interview bij de DVZ afgeleid worden dat zij niet over de cognitieve vaardigheden zouden beschikken om in het kader van hun huidig verzoek afdoende verklaringen af te leggen (adm.doss. verzoeker en adm. doss. verzoekster; Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ van 4 februari 2020; Verklaring Volgend Verzoek 4/2/2020). De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen, hen geen specifieke steunmaatregelen te verlenen.”* (en voorts) *“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat verzoekers louter bij hun eerdere verklaringen blijven en geen nieuwe documenten neerleggen die enige indicatie zouden kunnen geven omtrent hun nationaliteit. Met betrekking tot de medische documenten stelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt: “Met betrekking tot de medische documenten die toegevoegd werden aan jullie dossiers, moet ten eerste opgemerkt worden dat deze niets zeggen over jullie nationaliteit. Bovendien werden de attesten van de cognitief gedragstherapeut op uw uitdrukkelijke vraag afgegeven en vermelden deze enkel wat u en uw echtgenote zelf verklaarden. De geheugenproblemen vermeld in de medische documenten van zowel u als uw echtgenote zijn ook telkens louter jullie verklaringen en dus geen objectieve waarnemingen door hiertoe bekwame dokters. Aldus hebben zij geen enkele bewijswaarde. Wat betreft de beweemde slaapproblemen, depressie en lichamelijke klachten kan nog gewezen worden op het feit dat u ter beoordeling van medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.””*

Verzoekende partijen doen hier geen afbreuk aan. Nu op goede grond wordt vastgesteld dat deze eerder bijgebrachte attesten, gelet op de vaststelling dat deze louter op verzoekende partijen hun verklaringen steunen en niet op objectieve door hiertoe gespecialiseerde artsen gedane vaststellingen, geen dan wel een zeer geringe bewijswaarde hebben, kan de argumentatie van verzoekende partijen hieromtrent niet worden gevolgd. Daargelaten dat dit wederom betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal in het kader van hun vorig, eerste verzoek genomen -verzoekende partijen menen namelijk dat aan de verklaringen die verzoeker toen aflegde geen waarde kan worden gehecht-, beslissingen welke definitief zijn, blijkt uit die eerder bijgebrachte medische documenten immers niet en kan hieruit geenszins worden afgeleid dat enkel aan de verklaringen van verzoekster en niet aan die van verzoeker waarde kan worden gehecht.

Verzoekende partijen brengen na de beschikking van 5 augustus 2020 nog enkele medische documenten bij. Zo is er enerzijds het per aanvullende nota van 29 september 2020 aan de Raad overgemaakte medisch stuk van het ZNA Middelheim van 4 september 2020. Voorts betreft het een ter terechtzitting neergelegde brief van het AZ Monica van 30 september 2020 en schrijven van fedasil d.d. 28 september 2020. De Raad stelt vast dat de twee laatst genoemde stukken betrekking hebben op verzoekster en louter melding maken van het feit dat er een aanvraag voor medische beeldvorming is geweest, met name een MRI lumbale wervelzuil, wegens een aanslepende lage rugpijn en kniepijn met een vermoeden van onderliggende artrose, en dat aan verzoekster door voornoemd ziekenhuis een toegangscode werd verschaft om via de website de beschikbare beelden van de MR-onderzoeken te bekijken. Deze documenten hebben geen betrekking op verzoeker en de waarde van diens verklaringen.

De “*voorlopige brief, op verzoek van patiënt*”, zoals in het betreffende stuk staat te lezen, van het ZNA Middelheim van 4 september 2020 heeft wel betrekking op verzoeker. Hierin wordt o.a. melding gemaakt van kortetermijngeheugenproblemen, waarbij er o.a. op wordt gewezen dat verzoeker vergeet waar hij dingen heeft gezet, soms buiten het centrum verdwaalt en de weg terug niet meer weet en dat hij drie jaar lang Nederlandse les heeft gevolgd maar geen enkel woord heeft onthouden. Er wordt, zonder verdere verwijzing naar enige medische onderbouwing aan de hand van specifiek gericht medisch onderzoek, voorts algemeen gewezen op geheugenstoornissen, waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker alles vergeet en volgens zijn echtgenote zoals een kind is dat niets meer zelf kan beslissen en dat hij niet meer weet of hij heeft gegeten of niet. De brief van het ziekenhuis vermeldt voorts dat huidig neuropsychologisch onderzoeksprofiel van verzoeker gekenmerkt wordt door significante tekorten in de geheugeninprenting en actieve oproeping van visuele informatie. Er wordt onder meer nog gewezen op een opvallend gedaalde stemming die erg op de voorgrond staat en die, zo luidt het, vermoedelijk het cognitieve functioneren van verzoeker negatief beïnvloedt. Psychologische ondersteuning is sterk aangewezen, en een herevaluatie van de cognitieve functies is mogelijk wanneer de stemmingsproblematiek is opgeklaard, zo staat voorts in de brief. In het onderdeel bespreking en besluit wordt gewag gemaakt van belangrijke psychiatrische klachten suggestief voor PTSD en wordt gesteld dat alle onderzoeken normaal waren, behalve het neuropsychologisch onderzoek.

Uit voormeld medisch schrijven van 4 september 2020, dat bovendien net als de eerder bijgebrachte medische documenten opnieuw hoofdzakelijk uitgaat van en steunt op de verklaringen van verzoeker en verzoekster omtrent o.a. de geheugen- en oriëntatieproblemen waarmee verzoeker te kampen zou hebben, blijkt evenwel niet en verzoekende partijen leggen voorts geen ander medisch attest neer waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker, ofschoon in voornoemd document gewag wordt gemaakt van kortetermijngeheugenproblemen, geheugenstoornissen en een vermoeden dat zijn opvallend gedaalde stemming zijn cognitieve functioneren negatief beïnvloedt, niet in staat zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze de procedure in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te doorlopen en aan gehoren in het kader hiervan deel te nemen. Uit niets blijkt en in de bijgebrachte attesten worden nergens gesteld, of ook maar enigszins aangegeven, dat verzoeker niet in staat is om op eenvoudige vragen zoals over zijn herkomst en nationaliteit te antwoorden. Nergens blijkt uit de voorgelegde medische documenten dat verzoekers cognitieve capaciteiten dermate zouden zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen en deze op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten, laat staan dat hij niet bij machte is dergelijke eenvoudige vragen zoals aangaande zijn nationaliteit, herkomst en leefomgeving te beantwoorden.

In de neergelegde medische stukken wordt aldus nergens aangegeven dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn relaas en asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit de gegevens vervat in het administratief dossier.

Derhalve worden er geen medische documenten neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat enkel aan verzoeksters verklaringen waarde kan worden gehecht en niet aan die van verzoeker.

De Raad merkt bovendien volledigheidshalve nog op dat bij verzoekende partijen hun eerste verzoek om internationale bescherming niet enkel tegenstrijdigheden tussen hun onderlinge verklaringen werden vastgesteld, doch dat tevens hun eigen opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden vertoonden en hun verklaringen daarenboven in strijd waren met algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, alsook dat hun verklaringen bovendien ook strijdig waren met de door hen zelf neergelegde documenten. Voorts werd in het kader van hun vorig verzoek o.a. nog gewezen op hun manifest gebrekkige kennis omtrent Afghanistan, waarbij verzoeker geen enkele stad in en zelfs de hoofdstad van Afghanistan niet kon benoemen, alsook op hun onwetendheid inzake de situatie van Afghaanse vluchtelingen -zoals met betrekking tot eventuele documenten die Afghaanse vluchtelingen in India kunnen verkrijgen en de procedures daarvoor- in India en haar hoofdstad. Op grond van die vaststellingen werd tot de ongeloofwaardigheid van hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst besloten.

4.6. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat in hun geval een ruim voordeel van de twijfel dient toegekend te worden, dient erop gewezen dat luidens artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dit

veronderstelt dat onder meer is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, hetgeen dus absoluut niet het geval is.

4.7. De Raad wijst voorts op de grond in de beschikking van 5 augustus 2020 waar wordt *“benadrukt dat het de taak van verzoekers is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS heeft in deze inderdaad een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoekers aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoekers aangebrachte elementen, elementen zijn die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hun Afghaanse nationaliteit ongeloofwaardig werd bevonden.”*

Voor zover verzoekende partijen lijken voor te houden dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoekende partijen gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, zoals vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet immers geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken, waar zij dus manifest in gebreke blijven. Zij blijven halsstarrig volharden in hun voorgehouden Afghaanse nationaliteit, doch brengen in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe feiten of elementen bij die in het kader van hun vorig verzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan vermogen om te buigen.

In weerwil van wat verzoekende partijen lijken te menen, is de commissaris-generaal wanneer deze tot de ongeloofwaardigheid van een door de verzoeker om internationale bescherming voorgehouden nationaliteit besluit, er geenszins toe gehouden om te gaan vaststellen en onderzoeken welke nationaliteit deze dan wel heeft, en/om hierin definitief uitsluitel te bieden. Verzoekende partijen lijken hier geheel verkeerdelijk van uit te gaan. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van UNHCR of de Indiase ambassade omtrent verzoekende partijen. Ook al rees tijdens hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming het vermoeden dat verzoekende partijen steeds de Indiase nationaliteit hebben gehad of minstens genaturaliseerd werden, zijn, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, de asielinstanties niet verplicht dit te bewijzen; het betreft dan ook slechts een sterk vermoeden. De Raad beklemtoont dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn verklaarde herkomst en nationaliteit, kernelementen in het kader van een verzoek om internationale bescherming, aannemelijk te maken, waar verzoekende partijen dus allerminst in geslaagd zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS